

hovedet straffes, bør efter Mindretallets Mening begge Parter, der udøve Utugt, anses for lige strafbare, Kvinden forekommer os ikke mere strafskyldig end den Mand, der køber hendes Legeme. Jeg mener nu, at der ikke bør anvendes Straf, og jeg misbilliger det, der skal ske her, at man tager den gamle Løsgængerilov og anvender den overfor de Kvinder, der drive Erhverv ved Utugt. Det forekommer mig fuldstændig fejlagtigt, for det første fordi man kun rammer Kvinderne, og for det andet, fordi man kun rammer de fattige Kvinder. Det bliver i højeste Grad en Klasselov, man her vil indføre. De velhavende rammes ikke af Straffebestemmelsen. Den Kvinde, der ingen Indtægt har ud over det, hun opnaar fra Dag til Dag ved at drive Utugt som Erhverv, straffes, men den Kvinde, der ved sit Utugtserhverv har lagt Penge op og kan paavise, at hun kan leve af sine Midler, falder ikke ind under Løsgængeribestemmelsen, og det gør hun heller ikke, hvis hun paa anden Maade er velhavende. Det have vi ikke kunnet være med til.

Men naar nu Flertallet endelig vilde have denne Straffebestemmelse, have vi i alt Fald ment, at der burde anvises den vedkommende Kvinde et andet Erhverv, eller hun burde anbringes paa en saadan Anstalt, som der findes til faldne Kvinders Redning. Vi have derfor stillet Ændringsforslag i den Retning.

Vi have dernæst ment, at naar man ophævede det Middel, som en stor Del af de sagkyndige anser for effektivt til Bekæmpelse af de veneriske Sygdomme, nemlig Kontrollen, burde man træffe andre Midler, der vare ligesaa effektive overfor den uhyre Samfundsfare, der ligger i de veneriske Sygdommes Udbredelse. Og det Middel, som vi da have anset for det eneste rigtige, er det, at gøre Adgangen til Lægehjælp saa let som mulig for dem, der angribes af disse Sygdomme. I den Retning betegner det foreliggende Forslag et meget stort Tilbageskridt fra det nuværende, og det forekommer mig underligt, at Udvalgets Flertal har kunnet gaa med dertil. De sagkyndige paa dette Omraade, som ellers maaske staa noget uenige, have i alt Fald været enige om, at en Lovbestemmelse som den foreslaaede er i høj Grad uheldig, da den vil skræmme Patienterne med de veneriske Sygdomme bort fra Lægerne. Der har om dette Punkt været nedsat et Udvalg fra det medicinske Selskab og Københavns Lægeforening, og dette Udvalg har ved sine Repræsentanter

haft Audiens, om jeg saa maa sige, hos Folketingets Udvalg og søgt at formaa det til at ændre Loven, men det har været forgæves. Det forekommer mig underligt, at Flertallet ikke har villet bøje sig for Sagkundskaben netop paa dette Punkt. Havde det været saaledes, at Lægestanden havde krævet strengere Bestemmelser, end Folketinget vilde gaa med til, kunde jeg tænke mig, at Flertallet sagde: Nej, her gaa I for vidt; af Hensyn til Samfundet ønske vi ikke at gaa saa vidt. Men her er det modsatte Tilfældet. Her er det Folketinget, i alt Fald Udvalgsflertallet, der vil træffe strengere Bestemmelser, end Lægestanden ønsker, og det forekommer mig i høj Grad urimeligt. Jeg tror ikke, at man ved nogen anden Lov, der angaar Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme, nogen Sinde har truffet strengere Bestemmelser, end de sagkyndige ønske. Jeg skal ikke her komme meget ind paa de Udtalelser, der ere fremkomne fra Lægestandens Side, men jeg kan dog nævne, at en af Repræsentanterne for dette Lægeudvalg med Tilslutning af de øvrige Læger, der vare til Stede, sagde, at disse Bestemmelser vare af en saadan Art, at hvis de bleve vedtagne, var noget af det første, han vilde gøre, at slaa en Plakat op i sit Venteværelse, hvorpaa der stod, at han overhovedet ikke vilde behandle veneriske Sygdomme, og han troede, at overordentlig mange Læger vilde indtage samme Standpunkt.

Man stiller her Patienter med veneriske Sygdomme ganske anderledes end alle andre Patienter, og det undrer mig overordentlig meget. For nylig, da vi havde til Behandling en Lov om Bekæmpelse af en anden smitsom Sygdom, nemlig Tuberkulosen, ønskedes det af Lægestanden, at en Patient, der var angreben af smittefarlig Tuberkulose og ikke vilde følge Lægens Raad, men opførte sig saaledes, at der var Fare for Smittens Udbredelse, skulde — altsaa naar han ikke fulgte Lægens Raad eller de Forholdsregler, Sundhedskommissionen traf — kunne indlægges imod sin Villie paa et Sygehus. Det vakte den største Indignation inden for det paa-gældende Udvalg, som fandt det skammeligt, at man kunde tvangsindlægge en Patient. Her stiller man i Virkeligheden Patienter, som ere angrebne af veneriske Sygdomme, paa en helt anden Maade end andre Patienter med smitsomme Sygdomme. De venerisk angrebne blive paa en Maade retsløse, komme under Lægepolitikontrol og stilles i et saadant Forhold til Lægerne, at det bliver lige ubehageligt for disse og